

D ů v o d y:

Podle § 39 (1) vyr. ř. nenáleží hlasovací právo věřitelům, jichž práva obsahem vyrovnání neutrpí újmy. Tento doslov zákona jest zcela povšechný, nečiní rozdílů, a není proto omezen na oddělné věřitele, kteří jsou kryti jménem dlužníka (tak také Bartsch-Pollak, Kommentar zur Konkursordnung, 1927 str. 949). Jest proto opačný právní názor rekursního soudu pochybený. Podle § 39 (3) vyr. ř. přísluší oddělným věřitelům hlasovací právo jen za onu část pohledávky, která, jak lze předvídati, není oddělným právem uhrazena. V té příčině bylo zjištěno výsledkem přezvědných osob, že nemovitosti, na kterých jest věřitel zajištěn, mají cenu asi 300.000 Kč, a plyne z knihovního výpisu, že řečený věřitel jest v pořadí zcela bezpečném. Z toho, co uvedeno, vyplývá, že věřiteli právo hlasovací nepřísluší, a bylo proto dovolacímu rekursu vyhověno a rozhodnuto, jak výše uvedeno.

Čís. 10120.

V ujednání nájemní smlouvy není zásadně zahrnuto oprávnění použití i těch částí domu, jež nebyly dosud předmětem nájemního užívání, k zařízení přijímací radiostanice s antenou mimo obytné místnosti. Pokud zřízení anteny přesahuje míru, až do které může nájemce užívatí nájemního předmětu.

(Rozh. ze dne 5. září 1930, Rv II 429/29.)

Pronajímatel domáhal se na nájemci, by odstranil antenu a uzemnění. Antena byla zřízena na střeše domu přes zahradu do okna v bytě žalovaného. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Dovolatel obývá v domě žalobkyně, v němž jsou čtyři byty, jeden pokoj a kuchyni s půdou, sklepem a kůlnou, a má kromě tohoto bytu v jiném domě hodinářskou dílnu. Nesporno jest, že si zřídil v domě žalobkyně přijímací radiostanici, a jest řešiti otázku, zda dovolatel jako nájemník byl oprávněn, by antenu umístnil tak, jak učinil. O tom, v jakém rozsahu smí nájemník užívatí najatého bytu, rozhoduje především, co strany výslovně ujednaly o způsobu užívání bytu. Dovolatel tvrdí, že žalobkyně byla srozuměna se zřízením anteny, kterou si zřídil. Ale odvolací soud běře za zjištěno, že žalobkyně neprojevila souhlas se zřízením anteny. Jest sice pravda, že žalovaný uplatňoval v odvolání kromě odvolacího důvodu nesprávného zjištění skutkového základu jako další samostatný odvolací důvod též nesprávné hodnocení důkazů a že se odvolací soud v důvodech svého rozsudku neobíral odděleně od onoho odvolacího důvodu i tímto odvolacím důvodem. Než stačí, že i tento

odvolací důvod jest věcně vyřízen. Odvolací řízení není v tomto směru vadné. Za tohoto stavu věci nemůže se dovolatel brániti tvrzením, že antenu postavil s výslovným svolením žalobkyně a jest se obíratí otázkou, zda jest k tomu oprávněn podle dispositivního předpisu § 1098 obč. zák. Jak mimo jiné v rozhodnutí ze dne 31. ledna 1930, č. j. Rv I 213/29 (sb. nejv. soudu čís. 9590) dovozeno, má nájemník právo užívatí bytu způsobem obvyklým a přiměřeným svému stavu, zaměstnání a své domácnosti, nebyl-li mezi stranami ujednáno jinaký způsob užívání. Přisvědčiti jest názoru odvolacího soudu, že dosud nedošel rozhlas v hospodářském životě takového všeobecného rozšíření jako telefon, který se ujal jako nepostrádatelný dorozumívací prostředek, a že rozhlas sleduje pro obyčejného nájemníka většinou jen příjemnění života. Nelze proto souhlasiti s názorem soudu první stolice, že v dnešní době jest již v prostém ujednání nájemní smlouvy zahrnuto zásadní oprávnění použití i těch částí domu, které nebyly dosud předmětem nájemního užívání, k zařízení přijímací radiostanice s antenou mimo obytné místnosti. Než rozhlas slouží též vážným hospodářským potřebám, zejména pokud jde o rychlé rozšíření důležitých zpráv pro obchod a průmysl. Poukázati jest k dílu Dr. Kučery a Dr. Strnada »Radio-telefonie a telegrafie«, v jehož úvodu se praví, že se o radiotelegrafii a radiotelefonii jevil vždy živý zájem v nejširších vrstvách, zejména též z řad hodinářů. Ani v souzeném případě netvrdil dovolatel v první stolici, že si zřídil radiostanici jako soukromník ke příjemnění života, — pročež s tímto případem netřeba se již vůbec obíratí, — nýbrž uvádí, že jest hodinářem a že se zavázal řídití přesně hodiny na evangelickém kostele a že ostatně jest při nynějším stavu živnosti nutno, by vzhledem k tomu, že i nádražní hodiny jsou nespolehlivé, přijímal přesně časové údaje radiem buď z Vídně nebo z Vratislavy; že tyto časové signály procházejí o 13té a 20té hodině, kdy již není v dílně, a proto že si zřídil stanici v domě, kde má byt. Jest se tedy obíratí otázkou, zda dovolatel vzhledem k své živnosti byl oprávněn postavití si antenu v domě žalobkyně mimo najaté místnosti. Především poukázati jest na obecně známou věc, že časové signály rozesílané pražskou hvězdárnou staničním úřadům pro účely železniční vyhovují zcela potřebám železničním a že nelze říci, že nádražní čas jest nespolehlivý pro venkovského hodináře, jímž jest dovolatel. Jde tu převážně jen o pohodlí hodináře, který při rozhlasu může každodenně ve své živnostenské místnosti nebo ve svém bytě odposlechnouti časový signál rozesílený radiem. Dále uvéstí jest, že pro rozsah užívání, příslušejícího dovolateli podle § 1098 obč. zák., nemůže býti směrodatným, jaké soukromoprávní úmluvy ujednal s třetími osobami, se správou evangelického kostela. Podle § 6 obč. zák. nelze předpis § 1098 obč. zák. vykládati tak, že majitel domu, který před lety pronajal nájemníkovi jen určité části svého domu k obývání, mlčky mu již předem dovolil, by použil k umístění pozdějších technických pokroků kterékoliv jiné části domu, která nebyla dosud příslušenstvím najatých místností, žádá-li to rozvoj nájemníkovy živnosti, v jiném domě provozované, a udržení jeho konkurenční způsobilosti, a je-li dokonce

